

# Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

## GRUP HERMES

**President:** Joaquim Vidal i Perpinyà.  
**Consell d'Administració:** Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.  
**Consell Editorial:** Xavier Albertí (president), Joan Villarroya (vicepresident), Joan Ballester, Maria Favà, Lluís Foix, Rosa Font, Jordi Maluquer, Jaume Oliveras, Vicent Sanchis, Llorenç Soldevila, Antoni Vila Casas i Pep Collelldemont (defensor del lector).

**Direcció Executiva:** Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

## Keep calm

Salvador Cot



## Els besnéts dels botiflers

L'única garantia realment sòlida que el procés d'emancipació política no s'aturarà és que l'Estat no aixecarà mai el peu de l'accelerador. Ahir mateix es va materialitzar l'esquerda definitiva en el sistema d'immersió lingüística, amb una sentència que pretén arrossegar l'escola catalana cap a un model amb assignatures en castellà. Una obsessió que té tres-cents anys.

No cal gaire imaginació per visualitzar el projecte polític del PP –i del PSOE– per a Catalunya, només cal mirar al País Valencià i les Illes Balears. De fet, ni tan sols és necessari fer aquest esforç. N'hi ha prou observant les característiques dels presidents autonòmics que el PP ha col·locat a València i Palma. José Ramón Bauzá i Alberto Fabra comparteixen tant la total catalanitat del cognom com la rotunda castellanitat del nom i, sobretot, estan agermanats per la negativa permanent, personal i política, a utilitzar la llengua pròpia dels territoris que presideixen. Casualitat? No, doctrina. Mariano Rajoy és un exemple idèntic de diglòssia traslladat a un galleg que no sap galleg.

És absurd pensar que Bauzá, Fabra o Rajoy puguin tenir cap interès en les llengües dels seus avantpassats. Entre altres raons, perquè un ús veritablement normalitzat els deixaria en un racó de les societats respectives. Al contrari, Rajoy és el tipus de galleg ben acceptat a Madrid i el model obvi per a qualsevol baró regional del PP.

Una de les imatges que se'm va gravar durant la campanya de les eleccions basques de 2001 va ser el rictus de mortificació que es marcava en la cara de Jaime Mayor Oreja quan va haver-se de posar l'auricular de la traducció per ser entrevistat a ETB1. Va perdre, i uns anys després va voler-se sincerar: "El meu besavi es va esforçar perquè els seus fills no es tanquessin al graner. Va prohibir que parlessin el basc a casa, perquè aprenguessin bé l'espanyol"... Ho va venir a dir a Barcelona.

## UN CANVI DE GOVERN PER RECUPERAR LA LLENGUA AL PAÍS VALENCIÀ

# Cosa de tots, però de tots

Aquesta setmana els periodistes valencians han fet recompte dels mitjans de comunicació que –d'una manera o d'una altra, però totes agressives i corrosives– el govern d'Alberto Fabra ha clausurat. Canal Nou, Sí Ràdio, Ràdionou, Canal Nou Dos, Catalunya Ràdio, TV3, Canal 33... La llista esborrona. La Generalitat Valenciana ha liquidat els mitjans de comunicació públics i propis i ha sabotejat la recepció dels de la Corporació Catalana que arribaven a les comarques valencianes gràcies a l'esforç d'Acció Cultural del País Valencià. El resultat és un camp devastat. I l'extirpació total del català com a idioma televisiu i radiofònic. No hi ha alternativa, perquè el mateix govern valencià s'ha encarregat al llarg del temps de concedir totes les freqüències o canals disponibles a empreses privades que emeten en castellà, que pensen en castellà i que majoritàriament es poden considerar afins al Partit Popular dit "nacional". Des d'*El Mundo* fins a *Intereconomía*. A Catalunya han arribat les protestes dels treballadors de Radiotelevisió Valenciana, però ha passat molt més desapercebut el malestar de milers de valencians que demanen mitjans de comunicació propis o, almenys, que emetin en la llengua pròpia del país.

**EL GOVERN D'ALBERTO FABRA** ha justificat cadascuna d'aquestes mesures apel·lant al compliment estricte de la llei o a l'austeritat pressupostària. Però, gens curiosament, les lleis i l'austeritat només serveixen per confirmar l'hegemonia del castellà o –en aquest, sí– del "pensament únic" que el PP de Catalunya tant retreu al sobiranisme. El pensament únic al País Valencià té noms ben coneguts: el de les empreses madrilenyes d'abast estatal que tenen un projecte nacionalitzador abansiu. Afirment fonts de la Generalitat Valenciana que estan estudiant la "fórmula" que permeti que "el valencià" no desaparegui de les ones. Una recepta consistent a signar acords amb empreses priva-

## Vicent Sanchis



## Periodista

S'ha de recuperar la idea i l'ambició que el català és cosa de tots els catalanoparlants



des que se'n foten o amb Televisió Espanyola. El retrocés és absolut i la broma és descarnada. Mentrestant, la consellera d'Educació, María José Català, ha anunciat una reducció dràstica de les línies en valencià per al curs que ve. Que serà el curs en què el govern valencià aplicarà amb entusiasme i a toc de cornetí la llei del ministre Wert.

**COM BÉ HAN RECONEGUT ELS** dirigents polítics de l'oposició i els responsables de les entitats culturals i educatives de debò, hi ha poques sortides, poques alternatives eficaces, quan no es controlen els ressorts de poder. Tots ells han convingut que l'única manera que el País Valencià recuperi un cert espai vital per a la seva llengua és provocar un canvi en el govern. Les eleccions al Parlament valencià coincidiran l'any 2015 amb les municipals. Encara que Fabra amb el nou Estatut té la potestat de fixar una data diferent, el president de la Generalitat Valenciana exhaurirà tot el que pugui el seu mandat, amb la mirada estràbica fixada en una hipotètica recuperació econòmica que hauria de fer

oblidar als electors la crisi, la corrupció i la devastació que el seu partit ha sembrat al País Valencià. Els més desconfiats, però, encara dubten que el gir electoral s'acabi produint. Les enquestes, encara sort, obstinadament, assenyalen que el PP perdrà la majoria absoluta.

**NO CAL DIR QUE NO HI HAURÀ** solucions màgiques, però que la recuperació del País Valencià per a la civilització comporta necessàriament un canvi de govern en totes les instàncies possibles. Cal, per tant, que els partits que ara pateixen en l'oposició –el PSPV-PSOE, Compromís i Esquerra Unida– siguin prou sensats i hàbils per evitar cometre errors fatals almenys abans dels resultats electorals. Mentrestant, però, cal tenir clara una idea fixa. L'anomenada societat civil valenciana més compromesa amb la supervivència del seu país ha de treballar totes les vies per contrarestar la bacanal del PP. I a Catalunya la gent més sensible ha de recuperar la idea i l'ambició que el català és "cosa de tots". Cosa de tots els catalanoparlants mínimament conscients de ser-ho.